

Вано КРЮГЕР

Клацає запальничка, розбуджений її вогником тютюн
Починає тліти,
Випускаючи в повітря білі троянди із тютюнового диму: одну за іншою, одну
за іншою, одну за іншою...
Я дивлюся на тебе крізь простір кімнати, моя Лауро, моя Беатріче, Мадонно,
Як би тобі дико личив весільний вінець з цих троянд...
А ти ж така замислена, така дико далека від мене...
Ще раз клацає запальничка...
З кожною моєю затяжкою, з кожним ударом мого серця,
Тютюн потріскує...
Я дивлюся на тебе крізь простір столу,
Замислившись, як би погойдувалися в Едемському садку твоїх грудей
Дві стиглі сливки,
Чи ж так само ритмічно, як потріскує тютюн,
В такт твоєму подихові,
Моя Лауро, моя Беатріче, Мадонно?
Знову клацає запальничка...
Вже немає між нами жодної відстані,
Ми вдвох на ложі із білого диму,
Вся білизна, як зайвий непотріб, покинута десь за порогом...
Вчетверте клацає запальничка...
Розкурюється люлька так довго...
Ех, дарма ти ненавидиш курців –
Це романтики прерій,
Це спадкоємці індіанських вождів.
Моя люлька могла б бути
Люлькою миру.
Й сокира війни не закопана,
А, мов прикраса, висить в кабінеті –
Та все ж, Лауро, Беатріче, Мадонно,
Наше кохання примхливе, мов білі троянди
Із тютюнового диму
На холодному, осінньому вітрі...

Нічний метелику Житомирської траси...

Оксанці Шаварській

Нічний метелику Житомирської траси,
Ти вилітаєш щоб збирати

Мед
Фур водіїв –
Чоловіків Житомирської траси.
Ти вилітаєш кожен день –
Чи радше кожну ніч,
Заздалегідь до сходу сонця,
Ще до заходу світанку,
При світлі місяця, небесних зір,
І зір земних – фар
Фур,
Що курсують
Маршрутом Київ – Львів
В нічному холоді змертвілого туману.
Нічний метелику Житомирської траси –
Ти одинока бджілка ночі.
Твій мед гіркий,
Та це й не дивно –
Твоєму медові,
Як і тобі,
Не світить світло сонця,
Він зібраний в нічному холоді змертвілого туману,
При світлі місяця, небесних зір,
І зір земних – фар
Фур,
Що курсують
Маршрутом Київ – Львів
В нічному холоді асфальту автобану.
Ця ніч залишить зайву
Смужку
Чорноти під нігтями у тебе,
Щоб світло зір земних
Могло вчепитись в твої руки,
І принести
Хоч кілька крапельок нектару
В нічному холоді змертвілого туману –
Цих випарів асфальту автобану.
І я питаю зараз,
Не зариваючись в твоє масне волосся,
Й не відриваючи від праці,
Що сниться вдень тобі,
Нічний метелику Житомирської траси?